

Sygn. akt III AUa 850/17

POSTANOWIENIE

Dnia 25 października 2018 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie - III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Elżbieta Czaja (spr.)
Sędziowie:	SA Małgorzata Pasek SA Małgorzata Rokicka-Radoniewicz
Protokolant:	p.o. protokolanta sądowego Sylwia Zawadzka

po rozpoznaniu w dniu 25 października 2018 r. na posiedzeniu jawnym

sprawy A. T.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w R.

o wysokość emerytury

na skutek skargi o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 30 października 2013 roku wydanym w sprawie III AUa 871/13

postanawia:

odrzuć skargę.

Małgorzata Pasek Elżbieta Czaja Małgorzata Rokicka-Radoniewicz

Sygn. akt III AUa 850/17

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 11 czerwca 2013 r. wydanym w sprawie sygn. akt VI U 1269/12 Sąd Okręgowy w Radomiu oddalił odwołanie A. T. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w R. z dnia 23 sierpnia 2012 r. odmawiającej ubezpieczonemu prawa do przeliczenia świadczenia emerytalnego.

Apelacja wnioskodawcy od powyższego wyroku została oddalona orzeczeniem Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 30 października 2013 r., sygn. akt III AUa 871/13.

W dniu 25 września 2017 r. (k.40) A. T. wniósł do Sądu Apelacyjnego w Lublinie skargę o wznowienie postępowania w sprawie sygn. akt III AUa 871/13. W złożonej skardze, jako podstawę wznowienia, skarżący wskazał „nieważność postępowania na skutek braku należytej reprezentacji w postępowaniu przed sądem drugiej instancji, tj. Sądem Apelacyjnym w Lublinie”. A. T. podnosił, że jego sprawa nie została rozpoznana w sposób prawidłowy. Powód zgłosił swoje zastrzeżenia, lecz nie był należycie reprezentowany przez profesjonalistę, co wykorzystał pozwany organ

rentowy. Naruszony został interes prawny powoda do rzetelnej obrony oraz art. 45 Konstytucji RP w związku z brakiem rzetelnej analizy dowodów przez Sąd drugiej instancji.

Wskazując na powyższe okoliczności skarżący domagał się wznowienia postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Lublinie, zmiany wyroku Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 30 października 2013 r. i „przywrócenia do łask” wyroku Sądu Okręgowego w Radomiu, zasądzenia odszkodowania w kwocie 100 000 zł z ustawowymi odsetkami oraz zasądzenia kwoty 25 000 zł tytułem zadośćuczynienia.

W odpowiedzi na skargę Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. wnosił o jej odrzucenie z uwagi na nieoparcie skargi na ustawowej podstawie wznowienia postępowania.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Skarga podlega odrzuceniu.

Na wstępie należy zwrócić uwagę, iż skarga o wznowienie postępowania nie jest kolejnym zwyczajnym środkiem zaskarżenia służącym do wzruszania nieprawomocnych orzeczeń, takim jak apelacja czy zażalenie. Nie może ich zatem zastępować ani też zmierzać do obalenia zaskarżonego orzeczenia z uwagi na niezadowolenie strony z jego treści, a nawet uchybienia proceduralne czy merytoryczne sądów orzekających w konkretnej sprawie. Okoliczności uzasadniające wznowienie postępowania sądowego wskazane zostały bowiem enumeratywnie w przepisach art. 401 – 404 k.p.c. i tylko wystąpienie podstaw wymienionych w cytowanych przepisach może spowodować skuteczne wzruszenie prawomocnego orzeczenia w analizowanym trybie.

W myśl art. 410 § 1 k.p.c. sąd odrzuca przy tym skargę wniesioną po upływie przepisanej terminu, niedopuszczalną lub nieopartą na ustawowej podstawie.

W skardze z dnia 25 września 2017 r. (data nadania w urzędzie pocztowym k.40) A. T. jako podstawę wznowienia postępowania w sprawie zakończonej prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 30 października 2013 r., sygn. III AUa 871/13, wskazał nieważność postępowania wynikającą z braku odpowiedniej reprezentacji strony w toku postępowania drugoinstancyjnego, tj. art. 401 pkt 2 k.p.c. A. T. powoływał się na brak profesjonalnego pełnomocnika, co zostało wykorzystane przez organ rentowy.

W ocenie Sądu Apelacyjnego skarga ubezpieczonego nie może być uznana za opartą na ustawowej podstawie. Zgodnie z poglądami zawartymi w orzecznictwie Sądu Najwyższego samo sformułowanie podstawy wznowienia w sposób odpowiadający ustawie nie oznacza, iż skarga opiera się na ustawowej podstawie wznowienia, jeżeli już z samego jej uzasadnienia wynika, że podnoszona podstawa nie zachodzi. Taka skarga podlega odrzuceniu na posiedzeniu niejawnym (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 28 października 1999 r., sygn. akt II UKN 174/99, OSNP z 2001 r., nr 4, poz. 133 oraz z dnia 29 stycznia 1968 r., I CZ 122/67, OSNCP 1968, z. 8-9, poz. 154).

Podkreślić należy, iż brak należytej reprezentacji strony jako podstawa wznowienia postępowania nie oznacza braku pełnomocnika procesowego (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 6 listopada 2015 r., sygn. akt II CZ 82/15. LEX nr 1930454) ani też niewłaściwego wykonywania przez ustanowionych pełnomocników swoich obowiązków. W znaczeniu art. 401 pkt 2 k.p.c. brak należytej reprezentacji występuje wówczas, gdy przedstawiciel ustawy strony niemającej zdolności procesowej utracił ten przymiot, mamy do czynienia z brakiem w składzie organów osoby prawnej czy innej jednostki organizacyjnej albo brakiem organów, które reprezentują dany podmiot. Przez nienależytą reprezentację należy również rozumieć działanie w charakterze pełnomocnika strony osoby nieposiadającej właściwego umocowania (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 czerwca 1998 r., sygn. akt I CO 28/98, Legalis nr 338737, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 3 kwietnia 2014 r., sygn. akt II UZ 21/14, Legalis nr 998583).

Ze złożonej skargi nie wynika, aby tak rozumiana podstawa zachodziła w sprawie niniejszej, a tym samym skarga strony została oparta na podstawie wznowienia z art. 401 pkt 2 k.p.c. Również argumentacja o braku należytej

analizy zgromadzonych dowodów przez sądy orzekające w toku pierwotnego procesu nie może prowadzić do uznania skargi za skuteczną. Niewłaściwa ocena materiału dowodowego nie należy bowiem do ustawowych podstaw skargi o wznowienie postępowania.

W tym miejscu należy dodatkowo wskazać, iż termin do wniesienia skargi określają art. 407 i 408 k.p.c. W myśl powołanych przepisów skargę o wznowienie wnosi się w terminie trzymiesięcznym. Termin ten liczy się od dnia, w którym strona dowiedziała się o podstawie wznowienia, a gdy podstawą jest pozbawienie możliwości działania lub brak należytej reprezentacji - od dnia, w którym o wyroku dowiedziała się strona, jej organ lub jej przedstawiciel ustawowy. Jednocześnie, w myśl art. 408 k.p.c., po upływie lat pięciu od uprawomocnienia się wyroku nie można żądać wznowienia, z wyjątkiem wypadku, gdy strona była pozbawiona możliwości działania lub nie była należycie reprezentowana.

Z cytowanych przepisów jednoznacznie wynika, że w przypadku pozbawienia możliwości działania lub braku należytej reprezentacji konieczne jest wniesienie skargi w terminie trzech miesięcy od dnia, w którym o wyroku dowiedziała się strona, jej organ lub jej przedstawiciel ustawowy. Ustawodawca zakłada więc, że wskazane podstawy wznowienia wiążą się z brakiem wiedzy strony o zapadłym rozstrzygnięciu. Z taką sytuacją nie mamy do czynienia w niniejszym przypadku, ponieważ ubezpieczony uczestniczył w postępowaniu zarówno przed Sądem Okręgowym, jak i przed Sądem

Apelacyjnym. Skarżący osobiście wniósł apelację i był przy ogłoszeniu orzeczenia drugoinstancyjnego.

Wobec powyższego Sąd Apelacyjny na mocy art. 410 § 1 k.p.c. orzekł jak w postanowieniu.